

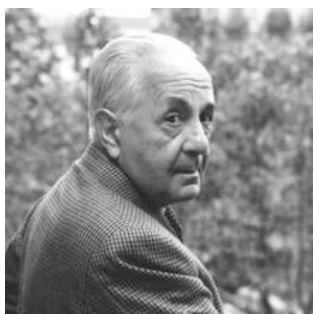
Número 61, octubre 2017

Escoles Tàndem

Un projecte que fomenta l'èxit educatiu

Gent Esmuc

Entra

El Cancionero Musical de Palacio a l'Auditori
Stephano Labarca

L'Esmuc participarà en l'Any Romeu i Figueras

Gent Esmuc

Entra

Nous reptes per l'Orquestra i la Banda
Jordi Orell Villalonga

Per primer cop l'orquestra estrenarà tres obres d'alumnes o exalumnes de composició

Article

Entra

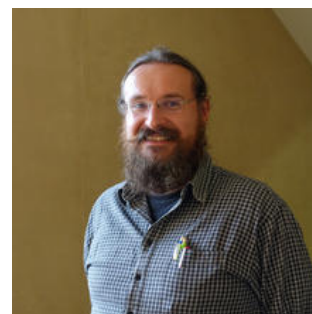

Corrrrrrrpus
Aitor Sáez de Jáuregui

Una proposta de reinvençió de la tradició

L'entrevista

Entra

Rolf Bäcker, nou cap d'estudis
Stephano Labarca

"Sóc un fetixista de la guitarra"

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

Escoles Tàndem

Un projecte que fomenta l'èxit educatiu

Ignasi Gómez
Cap del departament de
Pedagogia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

Les **Escoles Tàndem** són una proposta d'innovació educativa de la Fundació Catalunya-La Pedrera a través de la qual, en forma de partenariat, **algunes** institucions de referència del país treballen conjuntament amb una escola o institut del sistema general amb l'objectiu de **fomentar l'èxit educatiu**. Aquest projecte es basa en **l'especialització i excel·lència** d'aquests centres en una **matèria específica** (música, ciències, audiovisuals...), i la seva inclusió com a eix transversal al currículum del centre de règim general, per impregnar tant objectius i continguts com, sobre tot, recursos, processos i estratègies didàctiques.

L'ESMUC ja va participar en el primer projecte TÀNDEM desenvolupat a Catalunya, entre els anys 2011-2014, en aquest cas amb l'Escola Poble Nou de Barcelona. Les valoracions del desenvolupament del projecte i del seu impacte en la vida diària i el clima de l'escola són totes molt positives, tant les fetes pels diferents sectors participants com les d'altres agents avaluadors externs.

Ara, i pel període 2017-2020, l'ESMUC desenvoluparà un segon projecte TÀNDEM, en aquesta ocasió amb l'escola Catalunya de Sant Adrià del Besòs, un centre de primària de dues línies ubicat al barri de La Catalana, molt a prop de la centenària central tèrmica del municipi. El projecte ja ha començat a desenvolupar-se en la seva primera fase, diagnòstica, amb la participació d'un equip de cinc professors/es del Departament de Pedagogia. En el seu primer any proveirà de més de 50 hores de formació continuada al claustre de professors de l'escola, que permetrà conèixer i aprofundir el projecte educatiu del centre. Igualment, es desenvoluparan diverses accions que facilitin la participació artística de la comunitat escolar i que permetin la visualització del projecte a l'escola, el barri i el municipi.

Comentaris (0)

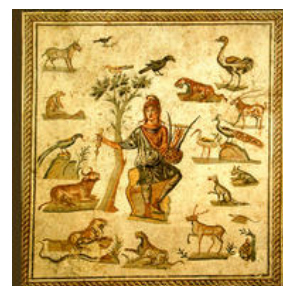
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

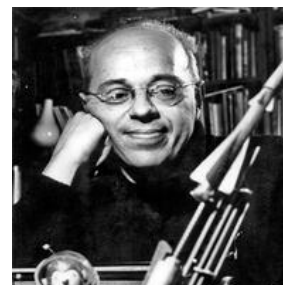
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

Rosa Tamarit

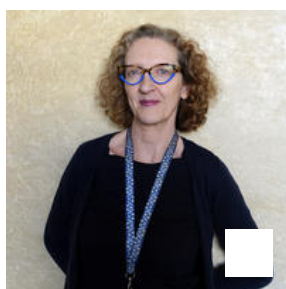
"Detesto la combinació letal d'estupidesa i mala llet".

Posa't en contacte

La tònica dominant

Altres publicacions 0

Per les seves obres la coneixereu. Des de la seva discreta ubicació, prop de la biblioteca de l'Escola, de les mans feineres i creatives de la Rosa Tamarit sorgeix l'edició d'aquesta mateixa revista, el disseny gràfic de molts targetons i cartells de l'Esmuc, i gairebé la totalitat de fotografies d'aquesta secció. De més a més, comparteix els seus secrets de bona cuinera al seu blog [Sopars de duro](#), ple de receptes senzilles, originals i barates. I, des d'ara, també la podreu conèixer per les seves opinions.

El principal tret del meu caràcter? La creativitat.

La qualitat que més valoro en una persona? M'agrada la gent noble.

El meu principal defecte? La tímidesa, precisament quan no convindria que aparegués.

La meva ocupació preferida? Llegir, dibuixar, cuinar...

El meu somni de benestar? Vacances perpètuas.

Quina fóra la meva pitjor desgràcia? Haver de fugir en patera, o viure drames humans igualment extrems.

Què voldria ser? Útil.

On desitjaria viure? Passaria temporades en llocs diferents, per anar coneixent món.

Quin animal prefereixo? L'elefant.

Algun so o música que avorreixo? Reggaeton i similars. També les músiques que suposadament són "per relaxar-se".

Quin va ser el primer disc que vaig comprar? *The Sound of Philadelphia*, volums I i II.

Els meus escriptors preferits? Tolstoi, Thomas Mann i Jaume Cabré, entre molts altres.

Els meus personatges de ficció? El Capitan Trueno i Pippi Calzaslargas són referents de la meua infantesa. Ara em quedo amb Tony Soprano i Walter White.

La pel·lícula de la meua vida? *The Servant*, de Joseph Losey.

Els meus intèrprets preferits? Ella Fitzgerald, James Taylor, Andreas Scholl, per citar estils ben diferents.

Els meus compositors predilectes? Bach, Händel, Satie.

Una musiqueta que no me la puc treure del cap? Depèn del que assagin a l'aula 201, la més propera al meu despatx. De vegades, són escales i duren hores...

Els meus pintors predilectes? Goya, Rembrandt, Otto Dix, Lucien Freud.

Les meves relacions entre sons i colors (o altres sentits)? Cap ni una.

Els meus herois de la vida real? Els metges sense fronteres i tots aquells que sacrifiquen la seva comoditat per al bé dels altres.

Els meus herois històrics? Hipatia, Galileu... En general, els savis que planten cara a l'estupidesa de l'Església o del poder establert. L'"eppur si muove" em sembla un gran moto per la insubordinació.

Un disc que m'hagi encantat, darrerament? Ara només escolto llistes de Spotify!

Un concert inoblidable? L'*Orfeo* que va fer Jordi Savall al Liceu, el 2002.

Un paisatge preferit? El de les pel·lícules de John Ford.

Els noms que prefereixo? Els de tota la vida, que no cal lletrejar.

Què detesto més que res? La combinació letal d'estupidesa i mala llet.

Quins dons naturals voldria tenir? Salut de ferro. I ara mateix, també predir el futur.

Estat present del meu esperit? Actualment estic abduïda pel torrent de l'actualitat política.

Fets que m'inspiren més indulgència? Les badades sense mala intenció. Però reconec que no sóc gaire indulgent.

Amb quina cançó m'identifico? *Perfect Day* de Lou Reed.

El meu lema? Puc fer això i molt més.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

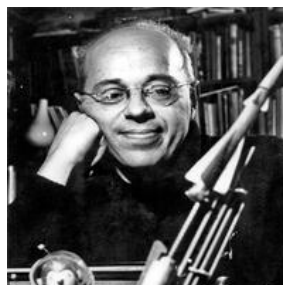
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 54, gener 2017

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019

Gent Esmuc

Contingut Actual

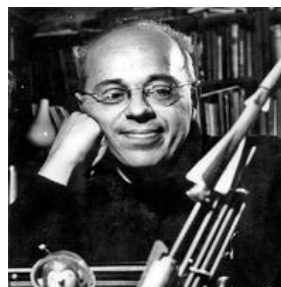
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

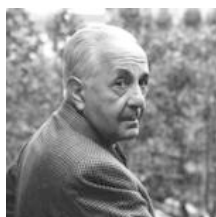
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

El Cancionero Musical de Palacio a l'Auditori

L'Esmuc participarà en l'Any Romeu i Figueras

Nous reptes per l'Orquestra i la Banda

Per primer cop l'orquestra estrenarà tres obres d'alumnes o exalumnes de composició

Corea a casa

Un simposi internacional i exposició sobre la música coreana

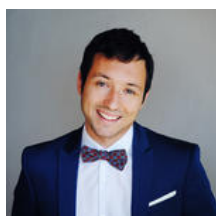
Un nou tàndem amb l'Esmuc

Projecte Tàndem 2017 – 2020 amb l'Escola Catalunya

El LIFE Victoria arriba a l'Esmuc

L'Esmuc col·labora amb el festival en la seva cinquena edició

#Apadrinaunpiano

Sostenibilitat cultural en l'adquisició dels nous pianos de l'escola

Arrenca el Dijous toca Esmuc

L'espai dels alumnes de l'Esmuc per a tothom

- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

Nous reptes per l'Orquestra i la Banda

Per primer cop l'orquestra estrenarà tres obres d'alumnes o exalumnes de composició

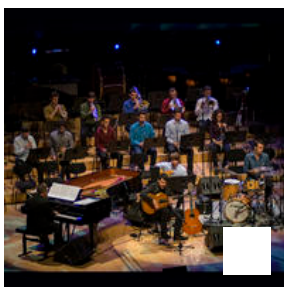
Jordi Orell Villalonga
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Fragment del concert Esmuc 15 anys, al gener de 2017

L'any passat, amb motiu del quinzè aniversari de l'[Esmuc](#), el plat fort dels grans conjunts va ser un [concert transversal](#) on participaren alumnes de les diferents disciplines. Aquest curs, en canvi els de Clàssica i Contemporània tenen un interès més variat.

El primer concert del curs serà en el ja habitual format *Camerata Esmuc-Casals*, on els integrants d'aquest prestigiós quartet —i alhora professors de l'Esmuc— lideraran i dirigiran l'orquestra de l'Escola des dels primers faristols. Tindrà lloc el 20 de desembre amb la *1a simfonia* de Beethoven. Més endavant, el 9 de març, repetiran l'experiència, aquest cop, al [Conservatori Municipal de Música de Barcelona](#), en format orquestra de corda.

L'Orquestra Simfònica, per la seva banda, realitzarà tres produccions: La primera serà amb el director [Francesc Prat](#) el 30 de gener. Estrenarà *Escribi en el arenal*, de l'alumne de composició Adán Bernabeu García, inspirada en el poemari *El Cancionero y romancero de ausencias* que el poeta Miguel Hernández escrigué des de la presó. El concert seguirà amb una obra encara per definir, amb un solista que sortirà d'un procés de selecció entre aquells alumnes que van obtenir matrícula d'honor al seu Concert Final el curs passat. A més, també s'hi podrà escoltar la *3a simfonia* de Schubert.

Els músics tindran pocs dies per reposar, ja que el 16, 17 i 18 de febrer s'incorporaran a la disciplina de l'[Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya](#) (Obc) per fer un concert conjunt. Aquesta experiència, que es va duent a terme des de fa uns anys amb molt bones valoracions tant per part dels alumnes com dels músics de l'Orquestra, permetrà escoltar la *Simfonia núm. 3 "Kaddish"* de Leonard Bernstein (en el centenari del seu naixement) i una estrena de l'exalumne de l'Esmuc [Arnau Tordera](#), entre d'altres. Aquest cop, amb el titular de l'Obc, [Kazushi Ono](#), al podi.

La tercera, i segurament la més rellevant, serà la coproducció amb el [Teatre Nacional de Catalunya](#) els dies 14 i 15 d'abril. Aquest espectacle multidisciplinari, fruit de la ja habitual col·laboració amb el Teatre, surt de l'àmbit d'actuació habitual de l'Escola. Comptarà amb la batuta d'[Edmon Colomer](#), que dirigirà *La consagració de la primavera* d'Stravinski i l'estrena de l'obra *Balena blava*, de la també exalumna de l'Esmuc [Raquel García Tomás](#) amb text de [Victoria Szpunberg](#). Aquesta obra s'inspira en el joc virtual homònim que ha provocat els darrers temps el suïcidi d'alguns adolescents, que a la vegada pren per referent un clàssic rus on una jove balla fins a la mort per acontentar els déus.

El torn de la Banda arribarà el 25 de gener sota la direcció de [Jordi Francés](#). El repertori inclourà peces de Felix Mendelssohn, Darius Milhaud, Luis Serrano Alarcon i Philippe Sparke. Tampoc hi faltará el concert *A dues bandes*. Aprofitant també les sinergies amb les formacions residents de l'[Auditori](#), l'11 de març, la Banda ajuntarà les seves forces amb la [Banda Municipal de Barcelona](#). Un concert que, sota la direcció de [José Rafael Pasqual-Vilaplana](#), tindrà com a obra estrella la *8a simfonia* de David Maslanka.

Per acabar, i després de la polèmica el curs passat, l'assignació dels grans conjunts es tornarà a fer segons criteris del curs de l'estudiant, rotació de formats i necessitats de la producció. En paral·lel, es faran unes audicions internes de passatges orquestrals que serviran com a pràctica per a un futur professional dels alumnes.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

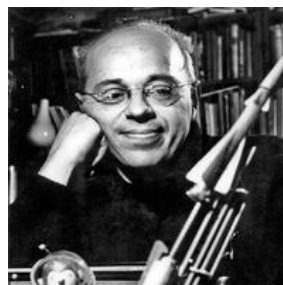
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019

Corea a casa

Un simposi internacional i exposició sobre la música coreana

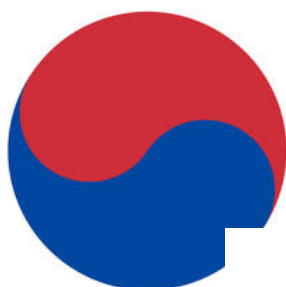

Laura Sinisterra
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

El dia 2 de novembre tindrà lloc, a les instal·lacions de l'Escola Superior de Música de Catalunya, el [Simposi internacional sobre la música coreana: Noves tendències en recerca i interpretació](#). L'esdeveniment tindrà una jornada de nou hores, de 9 a 18h. Els temes que es tractaran durant el simposi tindran a veure amb les característiques de la música tradicional, popular i clàssica de Corea, la seva transmissió, recepció, interculturalitat, composició i els espais d'interpretació, entre d'altres. La dinàmica del simposi es desenvoluparà al voltant de diverses conferències, que al final comptaran amb un espai per realitzar preguntes i intercanviar opinions sobre el que s'hi ha exposat. Igualment hi haurà pauses entre les mateixes amb la finalitat de generar espais per a socialitzar entre els que vagin a les conferències i els expositors.

El simposi internacional sobre la música coreana serà una gran oportunitat per a la comunitat interessada en el tema, ja que encara no s'ha establert si hi haurà una continuïtat. L'organització inicial de l'esdeveniment sorgeix a partir de la [National Gugak Center](#) i el [Museu de la Música de Barcelona](#). A partir d'aquí se sumen els esforços de la [Korea Foundation](#), l'Escola Superior de Música de Catalunya, el [grup de recerca de Músiques d'Àsia](#) i el suport de la [Jove Associació de Musicologia \(JAM\)](#).

Quant als expositors, es comptarà amb la participació de personatges altament reconeguts per la seva feina, i la llista inclou a Keith Howard, de la Universitat de Londres i que actualment és un referent per a la investigació de la música coreana; la investigadora coreana Hyelim Kim, pertanyent al SOAS i a la Universitat de Londres, qui donarà una conferència orientada a la *performance* i a l'execució musical; Carmen Noheda, de la Universitat Complutense de Madrid, que donarà una perspectiva més local sobre les investigacions realitzades en àrea d'Espanya respecte a la música coreana, i el doctor Kim Hyung-hee, provinent del National Gugak Center.

Cal assenyalar que el simposi està associat al [Programa de Músiques d'Àsia](#) que ofereix l'Escola Superior de Música de Catalunya, i al mateix temps forma part de l'exposició [Eolssigu! Els sons de Corea](#), que estarà disponible per a públic entre 31 octubre 2017 al 3 de juny de 2018 en el Museu de la Música. Aquesta exposició tindrà una activitat inaugural el 31 d'octubre que consistirà en un [concert](#) on hi haurà una demostració musical de músics provinents de Corea, i per tal motiu, serà un moment orientat a la música, al sonor i els instruments, en l'àmbit de la música coreana.

L'accés al simposi és lliure però està limitat per la capacitat d'acollida que té la Sala de cor. Aquesta és una possibilitat de veure en acció importants investigadors internacionals que vénen a compartir els seus coneixements en el marc d'un simposi internacional. En definitiva, és un esdeveniment per no perdre-se!!

Comentaris (0)

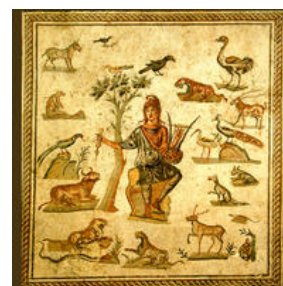
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

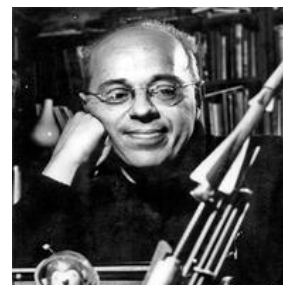
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019

Un nou tàndem amb l'Esmuc

Projecte Tàndem 2017 – 2020 amb l'Escola Catalunya

Antoni Jorquera
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

1/2

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

L'Escola Catalunya de Sant Adrià del Besòs

El curs 2011-2012 [l'Esmuc es va estrenar dins del projecte Tàndem](#), organitzat per la Fundació Catalunya la Pedrera, en col·laboració amb [l'Escola Poblenou](#). Enguany, i fins el 2020, la col·laboració serà amb l'Escola Catalunya de Sant Adrià del Besòs.

L'objectiu fonamental del projecte és utilitzar la música com a eix principal en l'educació del centre escolar. El primer pas és mirar curiosament el projecte educatiu de l'escola i el seu currículum amb intenció de proposar-ne el màxim de millores, amb la música com a eix transversal. Aquesta feina la fan conjuntament l'equip docent de l'escola i l'equip encarregat de l'Esmuc per tal de posar en comú els punts que es volen treballar. Enguany, l'equip de l'Esmuc està format pels següents cinc professors del Departament de Pedagogia: [Rubèn Bes](#), [Ferran Badal](#), [Margarida Barbal](#), [Ester Momblant](#) i [Ignasi Gómez](#). Com s'ha comentat anteriorment, aquest equip s'encarrega de tirar endavant el projecte Tàndem a l'escola en qüestió

i, com a responsables, coordinen i fan un seguiment de la feina al centre, la formació de l'equip docent i proposen canvis per fer una millora del centre educatiu.

Un cop havent-se informat sobre l'escola, com a feina de coordinació, l'equip del Departament de Pedagogia s'encarrega de pensar uns seguit de petits objectius formatius que es proposa anar assolint al llarg del primer any. Veure el procés d'assoliment d'aquests objectius és important per poder començar a donar eines a l'equip docent per tal que durant els següents dos anys es puguin portar a la pràctica a poc a poc i així valorar si l'efecte que tenen és el pensat. A partir d'aquí es va fent una feina de valoració sobre la feina feta i la repercussió que hi ha en els nens i nenes i en el claustre.

Sortint de la pràctica del projecte i entrant a la teoria, la idea general del projecte Tàndem és una idea de col·laboració en un espai de temps de tres anys. Però això, segons ens ha explicat Ignasi Gómez, Cap del Departament de Pedagogia i professor participant en el projecte, no evita que aquestes dues institucions deixin de tenir lligams un cop acabat el període establert. Les dues institucions poden seguir fent activitats conjuntes tot i que no dins del projecte.

Com a novetat d'aquest any i exclusiva podem dir que un dels objectius que s'ha plantejat l'Esmuc és crear una relació de lligam entre l'Escola Catalunya i l'escola de música de Sant Adrià del Besòs. Vol que, un cop passats els tres anys, l'escola pugui mantenir l'eix de la música dins del projecte educatiu del centre. I, com a efecte secundari, fer que els nens i nenes del centre puguin conèixer la música més a fons.

Comentaris (0)

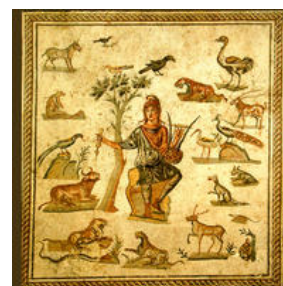
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

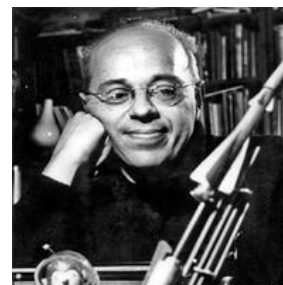
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019

El LIFE Victoria arriba a l'Esmuc

L'Esmuc col·labora amb el festival en la seva cinquena edició

Maria Traver
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

L'Esmuc es converteix en la seu del LIFE Akademie per cinquè any consecutiu del [Festival de Lied LIFE Victoria](#). L'Escola acull les activitats incloses en aquest programa, les classes magistrals de [Sholto Kynoch](#), Manuel García Morante i 'Opera vs. Lied'.

La Fundació Victoria de los Ángeles impulsa el Festival de Lied Victòria de los Ángeles en homenatge a la cantant, en què s'ofereixen diversos recitals (LIFE Recitals) de músics nacionals i internacionals com Elena Copons, Ketevan Kemoklidze i [Mireia Tarragó](#), graduada per l'Esmuc i becada per la mateixa Fundació.

El mateix Festival dona suport als nous artistes emergents amb el LIFE New Artists, amb el desig de donar-los l'oportunitat de cantar junt a músics més consolidats, mitjançant una petita actuació prèvia als seus recitals.

Paral·lelament, el LIFE Akademie obre camí a la Fundació per la difusió dels seus valors, un d'ells: la transversalitat cultural. Per això, es porten a terme diferents activitats com a mitjà de reflexió i intercanvi amb l'objectiu de aprofundir més en el Lied. Aquestes activitats inclouen tallers, taules rodones i conferències, amb participants internacionals, facilitant així a la vocació del LIFE.

Per començar, dins del marc d'activitats de [l'Akademie a l'Esmuc](#) es va realitzar la classe magistral de [Sholto Kynoch](#) del 21 al 23 de setembre, on van participar diversos alumnes de l'Escola. Sholto és pianista, especialitzat en música de cambra i pianista acompanyant, fundador i director del Festival Oxford Lieder, un dels festivals de lieder més reconeguts del Regne Unit.

La segona classe magistral va anar a càrrec de Manuel García Morante, pianista acompanyant de Victoria de los Ángeles en els recitals destacats al Palau de la Música Catalana al 1989 i al seu retorn al Gran Teatre del Liceu al 1992. García Morante és un dels pianistes més destacats que va acompanyar-la, tenien una boníssima relació musical en què s'entien perfectament. A més a més, la seva tasca com a compositor és reconeguda pels més de 500 Lieder que ha compost i harmonitzat i les seves òperes. Les classes magistrals es van portar a terme del 16 al 19 d'octubre a l'Esmuc.

Per acabar, l'última correrà a càrrec de Pablo Assante (director musical) i [Francisco Poyato](#) (pianista especialitzat en lied) del 7 al 10 de novembre. Es tractaran les diferències entre la interpretació de l'òpera, a càrrec de Pablo Assante, i del Lied, a càrrec que Francisco Poyato.

Comentaris (0)

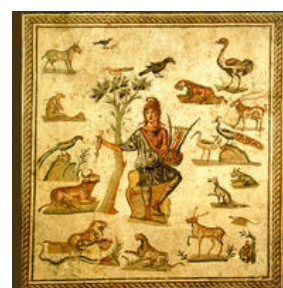
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

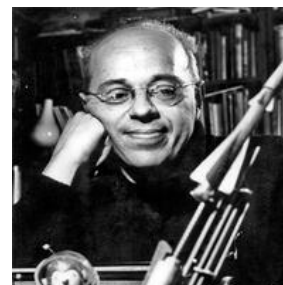
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019

#Apadrinaunpiano

Sostenibilitat cultural en l'adquisició dels nous pianos de l'escola

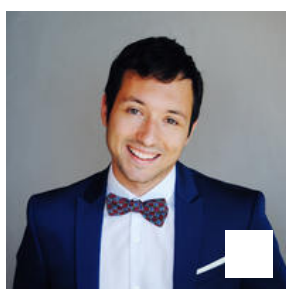

Miquel López Garcia
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Bernat Català estrenarà el nou piano de l'Esmuc

Si passeu sovint per les aules de piano de la tercera planta de l'Escola és probable que algun cop us hagueu trobat amb un instrument firmat. No patiu, això no és fruit del vandalisme ni d'un constructor amb ben poc sentit estètic, sinó que és la senyal simbòlica i inequívoca de que el piano que us disposeu a escoltar, acompanyar o tocar és allà gràcies al projecte [Apadrina un piano](#).

Aquesta iniciativa nascuda el 2015 és fruit de la confluència entre el [Parc d'instruments](#), que observa el progressiu envelliment dels pianos de l'Escola i la necessitat d'anar-los renovant, i la voluntat de l'[Oficina de graduats](#) del centre de posar en valor i donar visibilitat a l'èxit professional dels *Alumni* de l'escola. Dos cops a l'any, es tria un ex-alumne amb una carrera professional destacada perquè realitzi un concert de pagament, a través del qual es recapten fons per a l'adquisició de nous pianos per a l'Esmuc. Hi ha diverses maneres de col·laborar-hi. La més directa i majoritària consisteix

en la [compra d'entrades](#) pel concert per només 20€, un preu que permet mantenir el marcat caràcter obert i popular de l'esdeveniment. Per donacions econòmiques de més magnitud també existeix la possibilitat de fer-se padri, col·laborant amb el projecte a través d'un [formulari en línia](#) que es pot trobar a la pàgina web de l'Esmuc i que permet tant a particulars com a empreses realitzar la seva aportació. I per últim, una tercera possibilitat que consta en adherir-se a la "FILA 0", opció destinada a aquelles persones, empreses o entitats que no podran assistir al concert.

El pressupost recollit a l'acte representa un 25% de la inversió total necessària per adquirir un piano nou, la resta se la reparteixen l'administració, que suma un 50% del cost total, i la subhasta dels instruments que seran substituïts, amb el 25% mancants. Amb aquesta divisió els impulsors de la campanya pretenen mantenir el caràcter públic de l'Escola i fonamentar el respecte envers tots els instruments, el que l'Antoni Flotats, responsable del Parc d'instruments, anomena "sostenibilitat cultural".

Per la sisena edició de l'"Apadrina un piano" l'ex-alumne escollit és en [Bernat Català](#) (1993), que el proper 14 de desembre presentarà un recital d'una hora amb un programa escollit lliurement a l'[Auditori de la Pedrera](#). Graduat en música clàssica i contemporània amb les màximes qualificacions, Bernat Català ha estat solista en cicles de prestigi tant a l'Estat Espanyol com a l'estranger, on ha estat reconegut amb diversos premis nacionals i internacionals. Entre les seves especialitats hi destaca la música d'autors catalans.

L'instrument que s'adquirirà aquesta campanya serà un "piano base" destinat a una de les aules específiques d'aquest instrument i que, per tant, estarà a disposició de tots els alumnes de piano (com a primer i segon instrument), de *lied* i de cambres on el piano hi té un paper rellevant.

A hores d'ara pocs conservatoris es poden permetre l'adquisició de pianos amb aquesta freqüència i regularitat, fet pel qual el cicle "Apadrina un piano" ha esdevingut un èxit i un referent, no només com a campanya de mecenatge, sinó com a celebració tant de l'adquisició d'un nou instrument com dels èxits dels *Alumni* de l'escola; un acte amb molta projecció, cada cop més consolidat.

Comentaris (0)

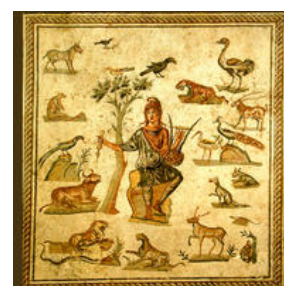
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

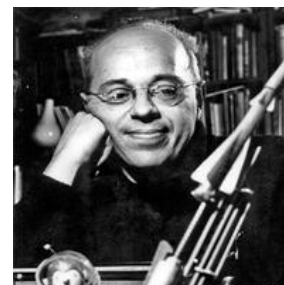
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019

Arrenca el Dijous toca Esmuc

L'espai dels alumnes de l'Esmuc per a tothom

Tània Castell
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El cicle de concerts [Dijous toca Esmuc](#) va iniciar el dia 5 d'octubre amb el concert de [Cantoria](#). Aquest cicle va néixer a finals del 2016 de la mà del Departament de Producció i Gestió de l'Escola. L'objectiu d'aquests concerts és que els alumnes de l'Esmuc puguin mostrar els seus projectes personals al públic. A més a més, el cicle també té la intenció de servir com a pràctiques als alumnes de Producció i gestió, on aprenen com organitzar concerts. Pels altres alumnes també és beneficiós, ja que són aquests qui presenten els seus projectes als organitzadors. Posteriorment els realitzadors fan una tria de tots els projectes que reben i intenten muntar un programa que sigui interessant, de bona qualitat i que pugui resultar d'interès per al públic.

Els requisits per a poder presentar un programa són que el programa sigui coherent, que hi hagi un integrant de l'Esmuc al grup i que la durada sigui pròpia d'un concert. L'objectiu que els alumnes presentin els seus projectes és que un cop fora de l'àmbit educatiu, sàpiguen i tinguin les eines per moure's per formar grups de treball, organitzar els seus futurs projectes i puguin obtenir noves oportunitats professionals.

Si observem la [cartellera](#) de concerts que hi ha programada per aquest curs 2017-18, podem veure que hi ha una marcada varietat musical. Aquesta diversitat intenta reflectir la gran varietat d'alumnes que estudien al centre. Per exemple, podem assistir a concerts de música antiga, clàssica i contemporània, tradicional... El cicle dura fins al 19 d'abril del 2018, amb una petita pausa al gener, per deixar temps per preparar les audicions i els exàmens.

Els concerts tenen lloc els dijous —com el seu propi nom indica— a les 20:00 h, a l'aula d'orquestra del centre. L'entrada és gratuïta i pretén arribar més enllà dels alumnes de l'Escola, tractant de construir un punt de trobada per tots els músics del territori.

També, aprofitem per recordar a tots els lectors que ja s'han iniciat també les [jam sessions de l'Esmuc](#). Les jams són gratuïtes i obertes a tot el món, tenen lloc al bar Llanterna, situat just al costat de l'Esmuc, cada dimecres a les 19:00 hores. En aquesta activitat hi podem veure com alumnes de jazz mostren el treball que fan durant el curs. Un dels punts forts de les jam sessions és que no només hi participen alumnes o professors de l'Escola sinó també gent externa, pel que es produeix un ric intercanvi musical entre tots els intèrprets i assistents.

Des d'aquí, animem a tots els lectors a anar a veure els cicles de concerts, ja que hi haurà molta qualitat musical per part dels joves talents que s'estan formant a l'Escola i per les relacions que es poden formar gràcies a la música.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

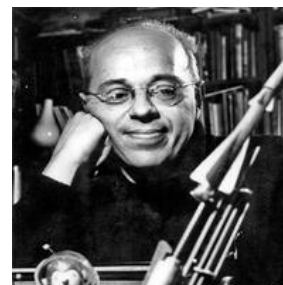
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019

Corrrrrrrpus

Una proposta de reinvençió de la tradició

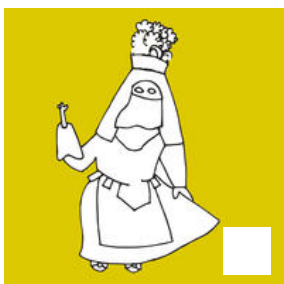
Aitor Sáez de Jáuregui
Percussionista i docent.
Graduat en percussió moderna a l'Esmuc.

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

La Moma, personatge central de la dansa del Corpus Christi a diverses poblacions del País Valencià.

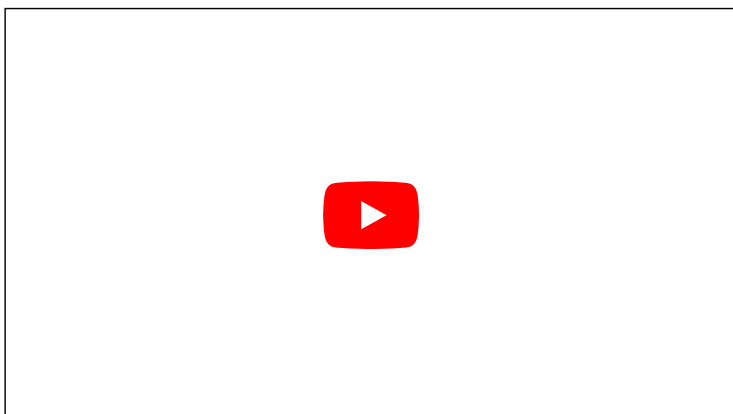
Una vesprada d'hivern, acabant-se el 2014, em va vindre una melodia al cap. No se'n anava de la meua ment i em vaig passar tota la vesprada xiulant-la per els passadissos de ma casa. De repent, el meu company de pis, també músic valencià, em diu: "Què fas xiulant les danses de Bocairent?". Jo, perplexe, vaig estar donant-li voltes al cap respecte a perquè una melodia com aquella s'havia clavada dins meu... I podria haver sigut una altra melodia, però va resultar que era una melodia popular valenciana que va voler, un dia qualsevol, aparèixer dins del meu cervell. Lo més curiós va ser que estava convençut de que aquesta melodia viatgera pertanyia a les danses i dansetes del Corpus Christi que es ballen a la meua ciutat natal, València. Aquesta anècdota, em va dur a compartir-la amb ma mare i mon pare que, sorprenentment, em varen aportar ulteriors informacions que desconeixia per complet. A més, parlant-ne amb el pare de la meua companya vaig descobrir que va ser alumne del fill del dolçainer que dugué a terme la reconstrucció musical de la festivitat del Corpus a València, Joan Blasco.

Així que aquella melodia popular que vaig xiular per tota una vesprada, i convençut de la seua relació amb el Corpus de València, em va portar al que seria el meu Treball Fi de Grau "Corrrrrrrpus".

Però clar, com podia relacionar aquestes melodies amb el món de la percussió afro-latina i brasilera que estava estudiant a l'Esmuc?

Així que vaig començar a realitzar un estudi sobre l'origen i les característiques sonores de les danses presents en la festivitat del Corpus Christi, alhora que vaig iniciar un procés de personalització de les melodies i dels ritmes que hi sonen, interpretant-los fent atenció al manteniment dels elements musicals característics i amb la voluntat de proposar-ne una innovació. En resum, vaig treballar amb l'objectiu de crear una connexió entre aquestes músiques i els estils i les tècniques interpretatives que estava estudiant a l'ESMUC.

A més, volia que el Treball Fi de Grau tinguera una relació estreta amb el meu concert final de percussió moderna, i que servís per explicar i entendre els detalls tant del procés d'investigació sobre els materials originals de la festa del Corpus de València, com dels criteris utilitzats per a la realització dels arranjaments presentats en el concert final.

D'aquesta manera es pot resumir breument el procés que em va portar a la realització del [Treball de Fi de Grau](#). Però, el fet d'escriure aquest article *a posteriori* d'aquell procés, em va despertar noves preguntes i reflexions de tot allò que ha suposat per mi "Corrrrrrrpus" i que comentaré a continuació: què m'ha aportat aquesta recerca? Ha canviat la meua manera de fer música? Com veig ara el fet d'apropar-me a una tradició que respecte i que tanmateix veig com un element que es pot transformar? Com ha evolucionat el projecte musical que va naixer arrel del Treball de Fi de Grau i del concert final?

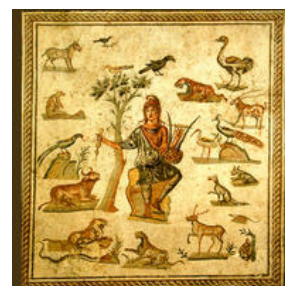
Ha passat quasi un any i mig de la defensa del Treball Fi de Grau i del concert final, i la veritat és que el procés de recerca i investigació va ser molt enriquidor tant a nivell musical com personal. Abans d'endinsar-me en el Corpus de la meua ciutat, tenia uns coneixements generals cap a la mateixa. Veia la festa com algo sectari, lligada a un món religiós que no anava amb mi. Vull aclarir que a València es va realitzar una campanya

Contingut Actual

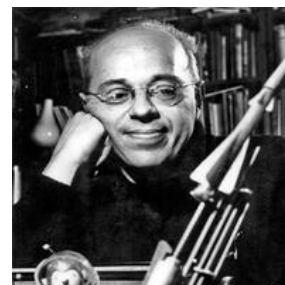
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

d'apropiació política exclusiva de la festa, allunyant-la de tota eventual connexió que pogués tindre amb la resta de pobles catalanoparlants, fins i tot generant un rebuig a "lo català". Jo, per sort, vaig criar-me amb una mare i un pare que em fomentaren el respecte i unes idees totalment contràries a la campanya política que es va promoure a la meua ciutat i a tot el País Valencià per més de vint anys. Aquest nacionalisme valencià ultraconservador es pot observar fàcilment dins de l'Associació d'Amics del Corpus de València, organitzador de la festa, i que per mi era un obstacle molt gran per poder apropar-me a la celebració d'aquesta festivitat. Però un creix i passats els anys comença a respectar totes les postures polítiques i, si volia investigar al voltant de les músiques d'aquesta festa, tenia que prendre contacte amb l'associació que s'encarrega d'organitzar-la. Realment, vaig al·lucinar de com m'ho vaig prendre, amb molt d'interés i obert al diàleg i a la comprensió. I he de dir que es portaren molt bé amb mi. Fóra de posicions polítiques, moltes vegades es respecta l'interés per la cultura popular i per la seua difusió.

Abans, desconeixia totalment la història i context social de la festivitat del Corpus. Tenia que fer-ne un resum per profunditzar en la comprensió de la festa, tot i que en el meu treball ocuparia una porció inferior a les parts dedicades als arranjaments de les melodies originals. Aquest esforç va ser molt prolífic i em vaig sentir molt recolzat per Fermín Pardo, Paco Blasco i Salvador Mercado, tres persones que vaig entrevistar i que van viure en formes diverses el Corpus i, sobretot, el renàixer de les danses i dansetes, ja que fins l'any 1977 no es comença a fer una recuperació d'aquestes per arribar al que son a hores d'ara.

Tanmateix vaig visitar l'Arxiu Històric de la Ciutat de València i la Biblioteca Pública de València, on vaig poder consultar molta bibliografia dedicada al Corpus, fet que em va permetre aprendre molts aspectes de la història i la cultura de la meua ciutat.

La tradició com espurna d'una evolució personal

Però va ser la música l'aspecte que més vaig desenvolupar. Amb el plantejament inicial clar, ara venia allò més complicat: trobar relacions entre les melodies de dolçaina originals de les danses i dansetes del Corpus i els estils estudiats a l'Esmuc, tots ells pertinents a les músiques populars afrolatines. A més, tenia decidit amb molta claretat la formació instrumental que volia m'acompanyés en el meu concert final: guitarra acústica, acordeó diatònic, flauta travessera, saxo soprano i instruments de vent tradicionals, baix elèctric i dos percussionistes. Aquests instruments els vaig escollir per les persones que els interpretaven (Sandra Monfort, Pau Barberà, Pau Vidal, Toni Fort, Rai Benet i Xus Belda), totes elles relacionades amb la reinvençió de la tradició des de diferents vessants musicals.

He de reconèixer que el procés d'arranjament i composició musical va ser molt subjectiu: primer de tot vaig decidir-me pels estils musicals que m'interessaven, abans d'arranjar les melodies. Al llarg dels anys de formació com a percussionista, alguns estils m'havien marcat d'una forma especial. Si ho veus des de lluny, cap d'ells són dels que més s'escolten en els passadissos de l'Esmuc. Alguns, els vaig conèixer des de zero, i d'altres vaig desenvolupar els coneixements gràcies al meu professor de percussió moderna, en Dani Forcada. El procés de recerca que varem fer junts, cadascú aportant el seu gra de sorra per donar forma a la secció de percussió de "Corrrrrrrpus", va ser molt interessant i emocionant.

A continuació, vaig analitzar cada melodia, guiat per la sensació emocional que em donava al escoltar-la, influenciat per la dansa que representava cada cançó i els elements visuals que s'empraven. Seguint d'aquest anàlisi vaig decidir inventar-me un guió per cada tema com si d'una pel·lícula es tractara. Cada tema que volia arranjar portava darrere una història que explicar, i açò em va ajudar molt per escollir l'estil, els timbres i la forma. Tot aquest procés va ser molt emocional i sensorial, més que tècnic i acadèmic.

Vull remarcar que la meua formació clàssica adquirida fa temps sumada als coneixements de percussió moderna, em varen permetre perfilar aquesta manera de desenvolupament del meu treball d'una manera fluïda i aportant molta càrrega personal al projecte, que en definitiva era el principal objectiu que tenia en ment.

Dins d'aquest apartat volia compartir una reflexió que em va vindre al llarg del procés d'elaboració de "Corrrrrrrpus". És curiós, i parle sempre a nivell personal i no a nivell genèric, com per poder créixer com a músic vaig tindre que mirar enrere, al meu passat i a la tradició de la meua ciutat natal. I va sorgir tot, com comentava a l'inici del article, de manera espontànea. Involuntariament, una melodia popular es va endinsar al meu cap i va ser l'espurna que va crear un moviment imparable al meu cos i cervell que encara dura, creant altres interessos tots ells relacionats amb la tradició i cultura populars ja no de la meua ciutat si no d'altres territoris amb els quals he tingut, tinc o tindrè una relació. I no només em passa a mi, cada vegada més persones mirem al nostre passat per poder seguir caminant.

La reinvençió de la tradició

"Corrrrrrrpus", és un treball pioner i inèdit on les danses d'esta festivitat emblemàtica de la ciutat són el leitmotiv d'una proposta sincera, valenta i arriscada.

Sincera perquè despulla a l'autor. Cada motlle rítmic, cada tonalitat i cadascuna de les tímbriques que escoltaran tenen una justificació emocional o artística i deixen entreveure les influències que ha rebut com a músic des de ben jove.

Valenta perquè posa sobre la taula – descaradament - una necessitat evident que segons com, passa desapercibuda: Que la tradició s'invente i es reinvente constantment.

I arriscada perquè aposta per barrejar dos móns allunyats i els porta cap a una nova dimensió sonora.

Pau Benavent, 28 de maig de 2016. Aula d'orquestra de l'Esmuc

Vull compartir aquestes paraules del meu estimat Pau Benavent que varen formar part del discurs de presentació que va fer en ocasió del meu concert final. Sobretot vull incidir en quan parla d'aquella necessitat de vegades desapercibuda relacionada amb la constant invenció i reinvençió de la tradició.

A l'anterior punt hem parlat de la possibilitat de créixer com a músic a partir de pegar un cop d'ull al nostre passat, a la nostra tradició i cultura populars, i ara m'agradaria incidir en el fet que Pau contempla.

Per continuar creixent cal evolucionar, i la nostra tradició també ho ha de poder fer amb tota la normalitat possible mitjançant noves interpretacions de la mateixa, per poder arribar a una major quantitat de públic, per

- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

seguir cuidant d'allò que ens pertany com a poble, però sempre respectant-la. I aquest respecte de la mà d'una reinvençió ens farà que la nostra tradició mai s'oblidi, que pugui perdurar, d'una forma o altra però amb uns arrels ben forts, cada vegada més consistents que es fan més estables amb l'atenció i estima del seu poble que l'envolta.

Hem d'estar contents ja que actualment molts músics joves estem defensant bons projectes, tinguent cura de la tradició que ens envolta i jugant amb ella, ja siga dins de la mateixa o investigant nous camins suposant nous reptes culturals. Tinc la sort de participar en més d'un d'aquests projectes i [Teixint Terres](#), el meu projecte personal que va desenvolupar el meu Treball Fi de Grau i el concert final és un bon exemple d'aquesta tasca...

Teixint terres: Corrrrrrrpus adquireix forma

Passat el concert final i la defensa del Treball Fi de Grau vingué un temps de calma i descans que es va veure interromput per la invitació per part de l'Esmuc a tocar al 28è Mercat de Música Viva de Vic en setembre de 2016. Va ser la primera vegada que feiem el nostre "Corrrrrrrpus" a un escenari ben gran i amb unes condicions tècniques molt interessants. El públic de Vic ens va rebre amb els braços oberts i varem tindre una gran acollida. Per a aquest concert, ja no podiem comptar amb Pau Vidal com a flautista, i vaig decidir canviar de timbre i convidar a Paula Rivera com a violinista. És clar que els colors van canviar però el resultat va ser molt positiu.

Fet aquest concert, vaig tindre la sort de comptar amb Clara Grau i Yolanda Moreno per a donar-li forma al projecte creant un dossier, una web i un perfil a les xarxes socials, i abans de nadal de 2016 ja teníem nom: Teixint Terres.

En desembre de 2016 ens va convidar el periodista Carlos Ripollés al seu programa de ràdio "Els Viatges de Carlos Carlos", on varem interpretar "La Dansa dels Infidels", tinguent molt bona recepció per parts dels oients.

Entrat el 2017 varem augmentar el nostre repertori i aconseguirem arribar a tocar al País Valencià, actuant a Agullent i al centre històric de la ciutat de València dins de la reinauguració de la Casa de les Roques, acte organitzat per l'Ajuntament de València. L'últim concert realitzat per ara esdevingué el passat 24 de setembre dins de les festes de La Mercè a Barcelona.

Han sigut pocs concerts però tots ells en marcs importants, fet que ens dona motius suficients per continuar treballant. Una vegada acabes l'Esmuc et trobes amb la realitat d'aquest món, dins d'una jungla en la qual moltes vegades és complicat sobreviure, i ara, em trobe a Teixint Terres (amb Paula, Pau, Toni, Sandra i Xus) defensant un projecte artístic nou, intentant fent camí amb les nostres músiques.

Últimes reflexions: cuidar allò que és nostre

M'agradaria acabar l'article fent una reflexió al voltant d'un tema que fa pocs dies que estic pegant-li voltes i que m'agradaria compartir-lo.

Aquest pensament està relacionat amb part d'allò escrit anteriorment pel que fa al tema de cuidar la tradició musical, però vist des d'una altra perspectiva: la enorme informació cultural que ens arriba de fóra i que ens cega moltes vegades, amb el resultat que ens fa oblidar la nostra música. Quan parlo de la "nostra" música parlo tant de la de les zones geogràfiques catalanoparlants com de la del l'Estat espanyol.

No vull menysprear tot allò que ens arriba de fóra, el que sí que em sembla curiós és com ens cautiva tot allò relacionat amb les músiques "del món", mentre que a molt prop nostre tenim un enriquidor marc cultural que, si no ens donem pressa, desapareixerà. I tenim molta sort que gent com Eliseo Parra, Pep Gimeno "el Botifarra", Vanesa Muela, Carles Dènia, Miquel Gil o el grup Coetus entre altres, continuen investigant al voltant de la seua cultura popular i inclús fusionant-la amb molt de gust. Artistes que, dins de la meua humil opinió, no han rebut el reconeixement social que es mereixen. Al igual que tampoc trobem molta bibliografia al respecte de les nostres músiques.

I no puc evitar sincerar-me que aquest pensament ha esdevingut al meu cap degut a l'escenari polític viscut amb molta intensitat durant els darrers dies, veient com augmenta l'odi entre territoris veïns. No vull posicionar-me políticament, només llançar un missatge defensant l'enriquidor panorama cultural i lingüístic que tenen les ara anomenades comunitats autònomes de l'estat espanyol.

Crec que deuriem de cuidar-les més.

Visca la cultura popular i la música en directe!

[Treball fi de grau Corrrrrrrpus a Recercat](#)

[Aitor Sáez de Jáuregui](#)

[Teixint terres](#)

L'amic

L'Adagio, opus 8, de Dahlen-Gorski

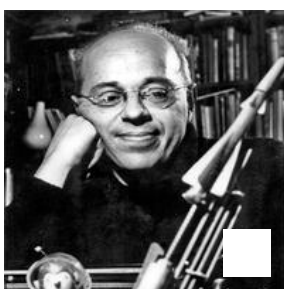

Carles Ill
Professor de l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions 0

Stanislaw Lem

L'escriptor polonès Stanislaw Lem va publicar el 1959 un recull de narracions amb el títol de la primera, La invasió d'Aldebaran. La segona era L'amic, on el membre d'un club de radioaficionats ens explica que el senyor Harden li demana que li deixi vint metres de filferro i uns quants endolls. Són per a un amic... També és per al mateix amic una peça del compositor Dahlen-Gorski: l'*Adagio*, opus 8: "¿Dahlen-Gorski? Creo que es un compositor contemporáneo, ¿no?". I què en sabem, de l'amic?: "Así que su famoso amigo trabajaba. Nada de un anciano paralítico. Además, era aficionado a la música contemporánea, y al parecer podía disfrutar por su cuenta de la cinta con la grabación del *Adagio* de Dahlen-Gorski ¡sin ayuda de ningún magnetófono!".

El narrador ens diu més endavant, en la traducció de Joanna Orzechowska que seguim [1]: "Libre en todos los aspectos, adivinando la solución de cualquier problema, apenas alcanzaba a acercarme a ellos, intentando en vano toparme con algo más grande que yo, por lo que el más solitario de todos los monstruos me doblegaba, y yo me rompía bajo esta carga como si me explotara dentro, sintiendo cómo me estaba convirtiendo en un desierto sacudido por dolorosas contracciones; me hendía, me fragmentaba en campánulas, laberintos de pensamiento en cuyo interior giraba siempre el mismo tema, en constante aceleración; en aquella horrible y lejana época, mi única escapatoria era la música".

La compositora polonesa [Magdalena Buchwald](#) va compondre el 2003 l'*Adagio* de Dahlen-Gorski per a orquestra.

[1] LEM, Stanislaw (2015). *Máscara*. Madrid: Impedimenta.

Comentaris (0)

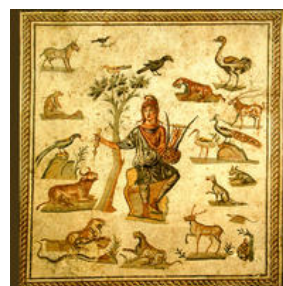
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

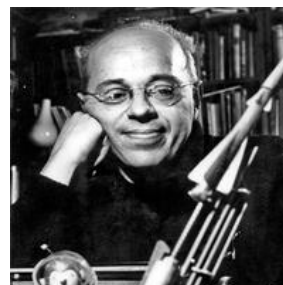
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

Rolf Bäcker, nou cap d'estudis

"Sóc un fetitxista de la guitarra"

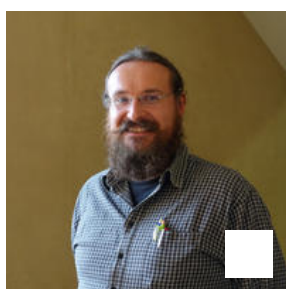
Stephano Labarca
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

El 26 d'octubre vaig anar a l'oficina del nou cap d'estudis de l'Esmuc per fer-li algunes preguntes sobre el seu nou càrrec, després de diversos anys exercint com a professor de l'Escola. Desitjant conèixer una mica més d'aquest musicòleg vingut directament des de Colònia, ciutat on es va doctorar en musicologia amb una tesi sobre la guitarra com a símbol a Espanya.

Vas néixer i estudiar en un país considerat com una de les meques de la musicologia. Per què decideixes deixar Alemanya per Barcelona?

Va ser una casualitat. La meua mare va comprar uns apartaments a Calella quan jo tenia dos anys, he passat tots els meus estius a Catalunya. Sempre vaig tenir el desig de venir a viure aquí, però abans d'acabar els meus estudis encara tenia massa vincles personals com per anar-me'n.

Rolf és multifacètic. (Etno) musicòleg, filòleg —saps més de cinc idiomes—, guitarrista de flamenco i de música moderna. Quan et pregunten en què t'especialitzes, què respones?

Oficialment vaig fer musicologia històrica però quantitativament vaig fer *fifty-fifty*. Sempre he intentat evitar decidir-me entre musicologia històrica i etnomusicologia, tant epistemològicament, metodològicament com temàticament m'atrauen molt les dues coses. Sóc un fetitxista de la guitarra, quan miro la tele sempre tinc algun llibre amb guitarres obert. M'interessa molt la música hispana, portuguesa i llatinoamericana per un tema emocional, també la seva interacció amb la religió, així com la semiòtica i l'hermenèutica. A més, m'agrada especialment la docència.

Et fa pena allunyar-te del món docent?

Si i no. Tinc menys contacte directe amb els estudiants, però en el fons el que estic fent és per a benefici seu i em dona una gran satisfacció. Estic molt content amb el que faig ara.

Com a gran polifacètic, quin consell li donaries als estudiants, en aquesta època d'excés d'informació disponible?

Crec que és fonamental saber com avaluar i organitzar aquesta informació de manera crítica. Per a mi generar aquestes competències és un pilar metodològic fonamental. Això és una cosa que també es pot entrenar, per exemple en els treballs de final de grau.

Què fa un cap d'estudis?

Té una part més abstracta, com poden ser l'organització en alguns processos: proves d'accés, plans d'estudi, garanties de qualitat, concert finals, etc ... I després coses molt concretes: resoldre sol·licituds de canvis de grup, assignatures, horaris i altres.

Per què vas acceptar aquest nou càrrec?

Jo no m'ho havia plantejat, va ser una sorpresa. Quan m'ho van oferir em va atreure i després de dos mesos puc dir que ho estic gaudint molt. Crec que tinc molt bona relació tant amb professors com estudiants, cosa que és molt necessària en aquest càrrec. La nostra institució té un caràcter molt diferent a les universitats o escoles de música: hi ha moltes tasques que et permeten canviar i intervenir de manera creativa, no em sento com un funcionari que està omplint formularis tot el dia.

Quins són els teus objectius al futur?

La meua preocupació principal és mantenir l'Escola funcionant, no puc pensar en grans plans per al futur, per ara em toca acostumar-me i aprendre-ho tot. Intento fer moltes preguntes, vaig observant què es pot millorar i proposo idees per fer les coses més fàcils, eficients o més econòmiques.

Contingut Actual

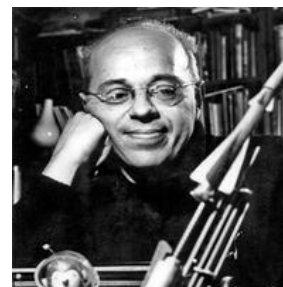
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020

Alguna cosa que t'agradaria afegir?

Agrair als que van confiar en mi oferint-me aquest lloc. A Josep Margarit, l'anterior cap d'estudis, que em va fer sessions formatives els mesos anteriors. I als que treballen dia a dia amb mi: l'equip directiu i el secretariat, que m'ajuden amb les coses que encara no sé com van. Espero poder demostrar que això val la pena i que estic a l'altura.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

La notación. Conversación con Xavier Díaz-Latorre

Rubén López Cano
Professor de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Claqueta Esmuc

Altres publicacions

0

En esta ocasión, el especialista en instrumentos históricos de cuerda pulsada compara las escrituras de diferentes obras de Giulio Caccini (1550-1618) con la del *Orfeo*. El maestro nos expone su hipótesis que la partitura definitiva de Monteverdi, publicada después del estreno de la ópera, refleja sutilezas interpretativas escuchadas en la representación. Esto se refleja en una reconstrucción hipotética del ritomelo del prólogo sin sus sutilezas en el desplazamiento de notas.

Acceder al vídeo

Comentaris (0)

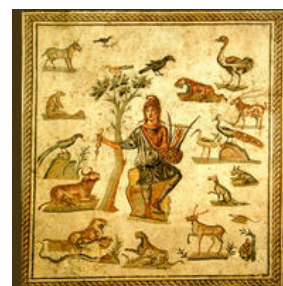
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

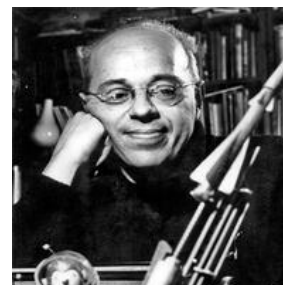
Número 61, octubre 2017

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- El Orfeo y la nueva manera de escritura (III)

- La música té la paraula

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019